

[Boligministeren.]

ligningsmyndighederne i hvert enkelt tilfælde kontrollere eller have dokumentation for de pågældende arbejder, som kan være både-og.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil blot lige have klarlagt ministerens opfattelse, at en gennemførelse af et enkelt forslag skulle være en klar forbedring for grundejerne. Så må der være noget, jeg har misforstået, hr. minister, og så vil jeg gerne retledes. Er det ikke sådan, at hvis man gennemfører dette, så vil man ikke kunne opkræve lejeforhøjelser af de brandsikringsudgifter, som bliver vedligeholdelsesudgifter, og hvis man ikke får gennemført ændringerne i boligreguleringsloven, kan man ikke bruge vedligeholdelseskontoen? Hvor skal man så få dem fra, hr. minister?

Boligministeren (Helge Nielsen):

Jeg er ked af, at fru Kirsten Jacobsen ikke hørte efter det indlæg, som jeg havde aftalt med grundejerne at jeg skulle give folketinget. Hvis fru Kirsten Jacobsen havde hørt efter dette, så havde dette spørgsmål været helt unødvendigt. Jeg sagde udtrykkelig, at brandsikringsforanstaltninger også kan give anledning til huslejeforhøjelser, hvis de ikke kan finansieres på anden vis.

(Kort bemærkning).

Ingomar Petersen (RV):

Jeg synes, at ministerens svar på mit spørgsmål om det skattemæssige var lidt uklart. Derfor vil jeg gerne spørge skatteministeren – da jeg ser, at han er til stede – om ligningsmyndighederne vil ændre behandlingen af disse skattemæssige sager i forhold til, hvad de hidtil har gjort.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg kan sige til hr. Ingomar Petersen, at ligningsmyndighederne vil behandle disse sager på ganske samme måde, som de hidtil har gjort. Der foretages en konkret vurdering i det enkelte tilfælde af, hvorvidt der i disse ændringer indgår dele, der er vedligeholdelse. Det ændringsforslag, som boligministeren her stiller, bringer jo netop den formulering ud af lovtæksten, der sagde, at brandsikring altid er forbedring. Når boligministeren foreslår denne

formulering taget ud af loven, så er det jo, for at der ikke skal opstå tvivl. Det har hidtil været praksis, at man foretager en vurdering af, om der indgår dele, der er vedligeholdelse, og for at forhindre, at der opstår tvivl i disse tilfælde, fjernes denne tekst. Dermed er vi i den situation, hr. Ingomar Petersen nævnte, nemlig at disse sager bliver behandlet helt på samme måde, som vi kender det, og som der er opbygget en ganske effektiv administration af.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1 og 2, § 1 med de foretagne ændringer og § 2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:
Første behandling af forslag til lov om kirkeskole [af Burgdorf m. fl.].
(Lovforslag nr. L 84. Fremsat 20/10 76):

Lovforslaget sættes til forhandling.

Kirkeministeren (Jørgen Peder Hansen):

Det lovforslag, som vi her har til første behandling, bygger på et forslag om kirkeskole, som hovedbestyrelsen for FDF og FPF har udarbejdet og i august måned i år har udsendt som tryksag, bl. a. til samtlige landets menighedsråd.

I og med at man nu møder dette forslag fra disse ungdomsorganisationer fremsat på denne måde her i folketinget, så må man vel nok sige, at det er en lidt usædvanlig måde at gribe kirkelig lovgivning an på, hvis vi da sammenholder med det, der efter min og manges opfattelse har været en god, solid tradition her i folketinget.

Det har jo gerne været sådan i al vigtig, betydningfuld kirkelig lovgivning, at en meget bred debat i kirkelige kredse ude over landet er gået forud, og denne debat har efterhånden udkrystalliseret sig. Derefter er tankerne i kirkeministeriet blevet omsat til en lovgivning,

[Kirkeministeren.]

som ikke her i det høje ting har givet anledning til de store kontroverser, ikke har givet anledning til, at folketinget har været særlig delt på den kirkelige lovgivning. Sådan har mønsteret da været hidtil.

Jeg vil gerne minde om, at der jo er mange, der taler om, at man i henhold til grundloven vel burde have en slags kirkeforfatning – en enkelt stemme herom kan man da nok høre af og til. Det har været sådan, at netop denne gode tradition vedrørende den kirkelige lovgivning i virkeligheden har betydet, at vi stykkevis igennem årene har opbygget en stor og bred kirkelig lovgivning, som taget samlet er at betragte som en slags kirkeforfatning. Det har efter min opfattelse været en god tradition.

Men nu har man altså præsenteret for os til debat her i dag forslag til lov om kirkeskole, fremsat af det konservative folkeparti og af kristeligt folkeparti. Ifølge forslaget skal kirkeskolen have til opgave at tilbyde børn, unge og voksne undervisning i den kristne tro. Undervisningen, der er frivillig – det vil jeg gerne understrege, det er efter min opfattelse noget meget vigtigt, at man har frivillighedsprincippet indbygget – kan tilbydes i form af grundkurser og videregående kurser. Undervisningsplaner og kursusplaner er det hensigten skal udarbejdes af menighedsrådet, der efter forslaget kan, og under visse betingelser også skal, tage initiativ til oprettelse af kirkeskole.

Vedrørende undervisningsplaner og kursusplaner har man den udtalte tillid til kirkeministeren, at man ser hen til, at kirkeministeren eventuelt kommer med en vejledende undervisningsplan til menighedsrådene.

Det er også menighedsrådet, der skal ansætte og afskedige kirkeskolelederen. I hvert stift skal ansættes en kirkeskolekonsulent. Der skal endvidere etableres en basisuddannelse for kirkeskolelærere, og videregående uddannelseskurser skal følge. Endelig skal der oprettes et religionspædagogisk institut.

Der er altså tale om en stribe nydannelser, og det er jo et på flere måder, tør man vel sige, bemærkelsesværdigt initiativ, der her tages. Det fremgår af bemærkningerne til forslaget, at dette primært er grundet i den opfattelse, at barnedåben, som den forvaltes i folkekirken, må efterfølges af dåbsoplæring i et undervisningsmiljø, sådan udtales det, der forener kundskabsmeddelelsen med deltagelse i forskellige kristne ytringsformer.

Forslaget modsvarer utvivlsomt ønsker fra nogle kredse, og måske endda også fra visse brede kredse inden for folkekirken. Men allerede nu må det vel også siges, når forslaget er til behandling her i tinget, at der er tale om flere forskellige holdninger til forslaget inden for kirken. F. eks. har talsmænd for så at sige alle kirkelige kredse og retninger, ifølge de avisudklip, jeg har liggende, vendt sig imod forslaget, og nogle har gjort det ret så skarpt. Der er nogle, der giver tilslutning, og der er andre, der går imod, det ved vi på nuværende tidspunkt. Det er simpelt hen udtryk for, at kirkefolket altså ikke står enigt i denne sag. Det er noget, der for mig personlig og for mit parti i hvert fald må vække til eftertanke.

Jeg kan oplyse her, at jeg straks, da jeg i august måned modtog forslaget fra FDF og FPF, oversendte det til det sognemedhjælperudvalg, som er nedsat under kirkeministeriet, og jeg anmodede om, at forslaget måtte indgå i udvalgets arbejdsstof. Jeg må derfor mene, at det vil være rimeligt at afvente resultatet af udvalgets arbejde med forslaget. Jeg vil da gerne her henvise til forslagets § 12, som jo taler om, at sognemedhjælperordningen vil kunne indarbejdes i selve projektet.

Der foreligger i øvrigt endnu ikke udtalelser om forslaget fra alle biskopperne, fra Menighedsrådsforeningen eller fra Præsteforeningen, ligesom der hidtil kun fra menighedsrådene i et absolut yderst begrænset omfang er kommet meningstilkendegivelser frem. Uden at have det helt nøjagtige tal vil jeg anslå, at det er ca. 10 menighedsråd, der har givet deres mening til kende, og da vi har et par og tyve hundrede af slagsen, så kan vi nok sige, at der er en lang og måske endda en tung ende endnu. Jeg mener, at det er væsentligt, at vi har dette for øje, når vi diskuterer forslaget.

Jeg skal i øvrigt pege på enkelte ting i det fremsatte forslag. Forslagsstillerne undlader nemlig at pege på de muligheder, som efter den gældende lovgivning foreligger for at etablere kristendomsundervisning inden for kirken rammer. Præsterne har jo en lærerforpligtelse, som bl. a. opfyldes gennem afholdelse af bibeltimer, afholdelse af forskellig mødevirk-somhed m. v. Menighedsrådet kan på eget initiativ etablere søndagsskoler for mindre børn og afholde udgifter hertil af rådighedsbeløbet, som jo fik en klækkelig forhøjelse sidste år.

Kristendomsundervisning for børn og unge kan etableres med tilskud i henhold til bestem-

[Kirkeministeren.]

melserne om interessegrupper, som det er nedfældet i fritidslovgivningen. Godkendelse af sådanne interessegrupper foretages ikke af kirkeministeriet, men af den enkelte kommune. Hvor betingelserne for ydelse af tilskud efter fritidsloven ikke er til stede, kan der ydes tilskud af menighedsrådets rådighedsbeløb.

Sidst, men ikke mindst, giver folkekirken jo systematisk kristendomsundervisning gennem konfirmandforberedelsen. Der må utvivlsomt, hvis vi prøver på at drage sammeligninger, kunne blive tale om en række overlapninger mellem den påtænkte kirkeskoleundervisning og konfirmandforberedelsen, ligesom der vil kunne blive tale om nogen overlapning mellem den kundskabsmeddelende del af kirkeskoleundervisningen og undervisningen i folkeskolen. Jeg nævner ikke dette for at give udtryk for en negativ holdning over for forslaget. Jeg tror da gerne på, at hvis man kommer så langt med et forslag til sin tid om kirkeskole, så vil man også kunne overvinde sådanne besværligheder, man vil kunne fjerne overlapninger o. lign. Men det er altså ikke nogen helt almindelig måde, efter traditionen i hvert fald – det kan være, den skal brydes – at gribe kirkelovgivning an på her i folketinget.

Jeg mener, at der er nogle ting, måske mere af psykologisk karakter, man bør mærke sig, når man nu diskuterer det foreliggende forslag. Hvis man i debattens hede omkring en udvidet dåbsundervisning, som jeg nok tror at der kan være en meget, meget bred tilslutning til ude over det ganske land, havner i den grøft – og jeg vil mene, at det er en grøft – at man altid henviser til kristendomsundervisningen i skolen, sådan som den nu skal foregå eller foregår efter den nye folkeskolelov, så bringer man i virkeligheden den situation yderligere frem, puster liv i den tanke, at man måske i folkeskolen helt skulle slippe undervisningen i kristendom. Det vil jeg beklage meget dybt, og derfor vil jeg mene, at man bør gå på harefod i denne del af debatten.

Det er jo et forslag, der er kommet fra de to ungdomsorganisationer. Jeg bemærker, at man i § 1, som forslaget nu ligger for os her i folketinget, siger, at kirkeskolen er den danske folkekirkes undervisningstilbud. Hvis man ikke opnår den succes med denne kirkeskole, som man formentlig tænker sig at opnå, i hvert fald gerne vil opnå, og som vi alle kunne tænke os

ville blive en god ting, hvad så? Så er det altså ikke FDF og FPF, der må følge boomerangen, når den vender tilbage i nakken. Det er ikke dem, der vil det, for der står i § 1, at kirkeskolen er den danske folkekirkes undervisningstilbud. Det føler jeg ikke bare som en oplysning, men det føler jeg også at jeg må tage op som en udfordring, netop i forbindelse med denne tankegang, at hvis det ikke lykkes, hvad så? Så er det folkekirken som helhed, der må tage skade for hjemgæld, og det ville jeg egentlig være meget, meget ked af.

Jeg synes nok, at det er værd at udtale stor taknemlighed over den brede diskussion, der er inden for kirakens rammer i disse måneder omkring spørgsmålet: hvordan kan vi intensivere undervisningen på dette særlige område? Hvad kan vi gøre, for at dåbsoplæringen får den dimension, man gerne vil have? De intentioner, som ligger bag forslaget, vil jeg gerne have lov at udtale mig meget positivt om, men jeg mener, det er rimeligt, at forslaget henvises til videre behandling i kirkeudvalget, selv om det af de nævnte grunde måske kunne være praktisk – lad mig sige det som min sidste bemærkning – at afvente resultatet af sognemedhjælperudvalgets arbejde.

Dorte Bennedsen (S):

Det er en noget ejendommelig og i hvert fald noget usædvanlig procedure, vi er ude for inden for den kirkepolitiske lovgivning, med det forslag, der ligger her, nemlig dette at opleve at få et privat lovforslag fremsat på området.

Med det forslag, vi har liggende her, ved vi noget om, hvad en enkelt kirkelig organisation mener om disse ting. Vi ved meget lidt eller ingenting om, hvad skal vi sige folkekirkelige kredse mener om tingene. Jeg finder det i og for sig beklageligt, at man har anvendt denne usædvanlige procedure. Jeg anser vores folkekirkelige system og dets forhold til dette hus, lovgivningsmagten, for at være en meget vel-fungerende, men overordentlig fintfølede mekanisme. Hvis man derfor fortsætter den procedure, som med dette forslag er indledt: at bringe forslag frem i dette ting, som ikke har gennemgået den behandling, som netop kirkepolitiske forslag plejer at gennemgå ude omkring i folkekirken via den høringsproces, de sendes ud til, så tror jeg, at vi meget let kommer til at ødelægge denne fintfølede meka-

[Dorte Bennedsen.]

nisme, til skade både for folkekirken og for huset her.

Intentionen bag forslaget: at der sikres den nødvendige mulighed for undervisning som en naturlig følge af barnedåb, kan vel ikke nogen, der har bare den mindste føling med og forståelse for folkekirken og for luthersk kristendom, være uenig i. Det er en rigtig og en god intention. Men midlet, som her er valgt, er efter min vurdering straks væsentlig mere tvivlsomt.

Det har altid været det karakteristiske for vores kirke, at den har været en folkekirke. Det har bl. a. betydet, at kirkens udfoldelse ligger i den enkelte menighed. Ingen kan tegne kirken. Ingen kan tale på dens vegne. Der har gennem årene været enkelte tilløb til, at nogle – det være sig kirkelige retninger eller bispekollegiet – er kommet meget tæt på at tale på kirkens vegne, men lykkeligtvis er det hver eneste gang blevet erkendt, at kirkens karakteristikum ikke er, at den har én røst, men derimod, at den er rummelig, det vil sige, at den har plads til et bredt spektrum af meninger om, hvad luthersk-evangelisk kristendom er.

Netop på denne baggrund er de midler, man med dette forslag har valgt, overordentlig betænkelige. Med en fælles uddannelse af dem, som skal kunne autoriseres til at undervise i kirkeskolen, ligger det snublende nær, at der gås for tæt på kirkens rummelighed, at man ikke blot autoriserer læreren, men også autoriserer en bestemt kristendomsopfattelse til ubodelig skade for vores kirkelige traditioner.

Af bemærkningerne fremgår, at den aktuelle baggrund for forslaget er, at der med den nye folkeskolelovs gennemførelse er sket en sådan forringelse af kristendomskundskabsfagets vilkår, at et initiativ måtte tages. Nu deler jeg ikke på alle punkter forslagsstillernes bedømmelse af den nye folkeskolelov, men har de mon virkelig gjort sig klart, hvad følgen af deres forslag kan blive? Den kan nemlig meget vel blive den, at man fra skolens side siger, at nu eksisterer denne undervisning i kirkeskolen. Ergo behøver folkeskolen ikke løse denne opgave. Det vil være til stor skade for kirken, og det vil ikke være til mindre skade for vores folkeskole.

Men min væsentligste og alvorligste indvending mod forslaget er baseret på følgende pas-sus i bemærkningerne:

»Grundlaget for forslaget er den opfattelse,

at barnedåben, som den forvaltes i folkekirken, må efterfølges af dåbsoplæring i et undervisningsmiljø, der forener kundskabsmeddelelsen med deltagelse i kristne ytringsformer som bøn, bekendelse, lytten og lovsang.«

Det er såre sjældent, at ord af denne art høres i denne sal, men når det nu er fremført, så er det også nødvendigt at sige, at med en sådan målsætning vil man give yderligere mulighed for de sikre, for de afklarede, for dem, som har gjort deres forhold til kristendom klart – kald dem så kirkelige eller religiøse eller noget andet. Men én ting er i hvert fald sikker, nemlig at de mennesker, som et tidligere medlem af dette ting karakteriserede som »den lille mand med den lille tro«, ikke har mange chancer i dette nyopbyggede kirkelige system. Han vil opleve, at de kirkelige, de med de rigtige meninger, samler sig, og han vil føle, at der kræves endnu mere af ham, for at han kan blive kvalificeret til at deltage. Sagt med andre ord: i stedet for at betyde en styrkelse af vores folkekirke vil det foreliggende forslag snarere lægge grunden til en opdeling af en så alvorlig karakter, at det kan være et spørgsmål om, hvor længe de ydre rammer for kirken kan holde sammen.

Som før sagt: ingen kan være uenig i, at kirken skal tilbyde undervisning til sine barnedøbte medlemmer. Det sker, som også ministeren pegede på, gennem gudstjeneste, gennem konfirmandundervisning og ikke mindst gennem de muligheder, vi har i vores fritidsundervisning. Med disse instrumenter er der givet gode rammer for at tilbyde kristendomsundervisning til dem, som ønsker at tage imod den, gode rammer, fordi de giver kirken mulighed for at fungere ude i folket og ikke i et eget, af-lukket miljø. Jeg skal ikke lægge skjul på, at det skurrer i mine ører, når man i Grundtvigs fædreland taler på den måde, det gøres i bemærkningerne til dette forslag, så det bliver menigheden og ikke folket, der bliver det centrale.

Som det fremgår af de bemærkninger, jeg her har fremført, må jeg, om end jeg har forståelse for intentionerne i forslaget, slutte med at sige, at jeg ikke på mit partis vegne kan give tilslutning til det foreliggende forslag.

John Haaber (V):

Det må altid vække udelt opmærksomhed, når medlemmer af den danske folkekirke deltager i bestræbelserne på at løse nogle af de

[John Haaber.]

problemer, kirken er stillet over for. Den kreds, der har udarbejdet det fremsatte forslag, har følt det som en nødvendighed, at kirken tog en drøftelse op om nødvendigheden af en kristendomsundervisning, en supplerende kristendomsundervisning. Det er ikke hensigten med forslaget at konkurrere med skolens undervisning, men at supplere den, udtaler denne kreds. Målsætningen, siger de, med kirkeskolen er i et undervisningsmiljø at forene kundskabsmeddelelse med deltagelse i kristne ytringsformer som bøn, bekendelse, lytten og sang. Det foreslås endvidere, at der oprettes en konsulenttjeneste under kirkeministeriet, og endelig foreslås et religionspædagogisk institut.

Venstre vil finde det meget betænkeligt, om folketinget indlader sig på at udforme en så speciel lovgivning for det kirkelige område. Det er ikke i overensstemmelse med den hidtidige praksis, at folketinget udpeger eller autoriserer en enkelt form for kirkelig aktivitet. Ethvert menighedsråd kan i dag etablere en supplerende undervisning til skolens, til konfirmandstuens undervisning, og det kan gøre det under loven om fritidsundervisning m. m.

Forslaget, som det ligger her, øger altså ikke mulighederne for sådanne aktiviteter, men forslaget forøger administrationen under kirkeministeriet og forøger udgifterne under kirkeministeriet.

Venstre skal benytte lejligheden til at opfordre ministeren til at give den bestemmelse i lov om Præstehøjskolen, som handler om pædagogisk træning, et konkret indhold og gøre det snarest. Der er ingen tvivl om, at kirkens undervisning bl. a. i konfirmandstuen har behov for den styrkelse, der finder sted ved en supplerende uddannelse ved Præstehøjskolen.

Dersom menighedsrådenes muligheder skal øges, så finder venstre ikke, det bør ske ved, at lovgivningen udstikker et enkelt område, men i stedet ved, at vi giver menighedsrådene handlfrihed i almindelighed.

Eva Rothenborg (FP):

Som de foregående ordførere skal jeg sige, at fremskridtspartiet naturligvis anerkender de gode hensigter, der ligger bag forslagets fremsættelse. Men vi finder i fremskridtspartiet også, at gennemførelsen af et sådan forslag vil være en yderligere fare for den i forvejen ret reducerede kristendomsundervisning i folke-

skolen og bidrage til, at man fra bestemte sider kunne få en måske kærkommen anledning til helt at sløjfe faget inden for den danske folkeskoles timeplan, sådan som også den socialdemokratiske ordfører var inde på. Det ville efter vor mening være yderst uheldigt. Man bør snarere gå den modsatte vej for at få styrket kristendomsundervisningen inden for folkeskolen.

Desuden kan vi være enige med de røster, der har hævdet, at en kirkeskole i første række vil være en institution for de mennesker, hvis kirkelige tilhørsforhold i forvejen er ret solidt, hvorimod netop den del af befolkningen, som man ønskede at inddrage i arbejdet, ville gå tabt, fordi de ville føle sig mindreværdige over for en måske beklagelig sektarisme af en art, som dermed kunne komme til at virke skadelig både inden for og uden for kirkeskolen.

Den socialdemokratiske ordfører nævnedes folkekirken som kirken for den lille mands lille tro, og jeg tror, der ligger noget langt vigtigere for den danske folkekirke og den danske befolkning i de ord, end der lige i øjeblikket kommer op til overfladen.

Jeg vil gerne nævne en bestemt paragraf. Når forslagsstillerne i § 10 fastsætter, at kommunerne skal stille lokaler til rådighed for kirkeskolen under fritidsloven, så er dette i og for sig en overflødighed. Der foregår rundt omkring i landet en mængde kirkelige aktiviteter inden for fritidsundervisningen, som har særdeles stor søgning. Dette er også tilfældet i København, hvor det ellers notorisk er vanskeligere at få etableret kirkelige aktiviteter af den art, men hvor der i årevis har været kørt kurser og oplysningsvirksomhed netop under KOKs regie og med en søgning på mange, mange hundrede. Ligeledes har forældreuniversitetet og seniorhøjskolen sine aktiviteter, der fungerer særdeles tilfredsstillende, og FKV har kørt i generationer ude på landet og har til og med udbygget sin virksomhed igennem de sidste år. Desuden er der jo konfirmandundervisningen, som til fulde er en opfølgning af dåbsundervisningen, og som man heller ikke skal ødelægge.

Det er også vanskeligt at forestille sig, hvordan man med det planlagte grundkursus på 300 timer skulle kunne erhverve sig nogen form for reel kompetence på de meget vidtgående områder, man sigter mod at uddanne i. Og en mangelfuld uddannelse på dette om-

[Eva Rothenborg.]

råde – det er i alt fald min erfaring – vil som på andre områder kunne anrette mere skade end det modsatte.

Endelig må vi også udtrykke vores betænkelighed ved lovforslagets planer om at skulle lade menighedsrådene operere med så store beløb, som der er tale om. Det er ikke udtryk for nogen mistillid til menighedsrådene, men det er en administrationsopgave, der ville lægge overordentlig store arbejdsbyrder på dem. Desuden ville det givetvis også føre til en betragteligt øget kirkeligning. Det har jo vist sig, at hvis der er en bestemt kirkelig aktivitet, der ønskes iværksat, så kan det også altid lade sig gøre at skaffe pengene til formålet ad privat vej.

Fremskridtspartiet finder, at forslagsstillerne måske ikke helt har gennemtænkt de konsekvenser af det fremsatte forslag, som viser sig. Vi håber gennem udvalgsarbejdet at få bragt det materiale frem, der kan bevise, at dette ikke er den rette vej at gå, hvis man ønsker det kirkelige liv styrket.

Fremskridtspartiet kan ikke tilsige sin medvirken til forslaget – sådan som det er nu, i al fald.

Birte Kjærum (RV):

Det initiativ, som Frivilligt Dreng- og Pige-Forbund har taget ved udarbejdelsen af et forslag til lov om kirkeskole, er virkelig prisværdigt. Rigtigt er det også at sende dette ud til de ca. 2.000 menighedsråd til orientering ude i alle sogne med mulighed for at kommentere dette og melde tilbage igen. Der er virkelig tale om, at et lovforslag kommer ud til brugernes orientering, før det fremsættes i endelig lovsform. Ganske vist har kun få menighedsråd benyttet sig af muligheden til kommentarer, men jeg ved, at det diskuteres flittigt ude omkring i sognene, og der skal nok komme nogle flere tilkendegivelser.

Det konservative folkeparti og kristeligt folkeparti har også reageret og uden ændringer fremsat FDF/FPFs forslag til lov om kirkeskole og må derfor indestå for det.

Der er meget godt indhold i lovforslaget, og det radikale venstre er meget positivt over for formålsparagraffen, som taler om undervisning i den kristne tro, altså kristendomsundervisning for både børn, unge og voksne.

Uden at gå ind i selve lovforslaget og de forskellige paragraffer må det være rigtigt at

pege på, hvor der i dag kan gives mulighed for en kristendomsundervisning. Først har vi jo folkeskolen. Ifølge timetal og læseplaner ved vi alle, at børn modtager kristendomsundervisning med disse få undtagelser, der kan være. Præsterne, som slet ikke er nævnt i lovtæksten, ved vi er pligtige til at give konfirmandundervisning for dem, der melder sig hertil. Det gør de, og som forkyndende har de ansvar for menigheden, for både store og små. Forældres ansvar over for deres børns dåbsundervisning er indiskutabel, og der tages da heldigvis alvorligt på dette i mange, mange hjem.

Der er i dag en mulighed for alle aldersgruppers deltagelse i kristendomsundervisning givet af lærere, der specielt har uddannet sig eller kan uddanne sig hertil, i den lovgivning, som allerede er givet og bruges. Intet forhindrer, at kristendomsundervisning kan finde sted under lov om fritidsundervisning lige fra 7 års alderen og opefter. Interessegrupper for børn og unge, ungdomsskole og voksenundervisning kan være svaret herpå, ja, man kan endda oprette kurser for både børn og voksne, hvis kurserne er tilrettelagt specielt herfor. Alle kan stå som etablerant her, også menighedsrådene.

En kirkeskole kan altså med øjeblikkeligt varsel etableres i alle sine former under den nugældende lov og i alle sogne. Hvorfor så lave disse knopskud her? Nye administrationer og ansættelser må derfor forekomme som et ressourcespild. Det radikale venstres linje er netop at anvende de eksisterende ressourcer. Vel er det beklageligt, at der i dag skal betales for deltagelse i voksenundervisningen, men så længe folketinget mener, at dette er rimeligt, er det vanskeligt at argumentere for gratis undervisning og hermed en særstilling. Man kunne måske forestille sig gruppen dåbsforældre fritaget for betaling – det er en daler pr. time – efter reglerne om særlige grupper.

Lovforslaget peger ikke på økonomiske konsekvenser. Der er lavet nogle beregninger, som jeg ikke skal komme ind på her, men det kan nå at blive en dyr affære.

Uddannelse af medarbejdere til en dåbsundervisning vil efter vort skøn kunne finde sted inden for fritidslovgivningens rammer og bestemmelserne om erhvervsmæssige kurser. En religionspædagogisk uddannelse vil naturligt kunne placeres ved et af de voksenundervisningscentre, som i dag er oprettet rundt om i landet, eller tilknyttedes et oprettet voksenpæda-

[Birte Kjærum.]

gogisk institut, som foreslås oprettet i forbindelse med et kommende universitetscenter.

Med baggrund i det radikale venstres positive kirkepolitiske indstilling kan jeg støtte, at dåbsundervisningen og en kristendomsundervisning får en fremtrædende plads i vort samfund. Ønsker vi en bred berøringsflade, opnås dette bedst gennem menighedsrådenes aktive medleven og medvirken under de muligheder, som loven i dag giver. Hvorfor skulle også valgmenigheder, frikirker og andre kirkelige samfund ikke nyde godt af disse bestemmelser? Det kan de jo i dag. Vi ved, at der i dag er et levende arbejde for børns oplæring i den kristne tro mange steder, også i andre end folkekirkelige trossamfund.

Selv om vi i det radikale venstre roser FDFs initiativ meget, må vi pege på faren ved, at folkeskolen ligesom kommer ud af billedet ad åre, og at kirkeskolen kan blive en ghetto for dem, der måtte søge den. Derfor stiller vi os skeptiske over for lovforslaget.

Poul Dam (SF):

Dette lovforslag er et ubehageligt eksempel på, hvorledes sekulariseringen har bredt sig i det danske kirkefolk. Hvis man havde den opfattelse, at det at tilhøre menigheden i sig selv indebar en forpligtelse, en forpligtelse til at deltage i evangeliets udbredelse, så kunne man vel ikke tænke sig, at alle initiativer og alle forslag skulle begynde med et krav om penge, om penge fra det offentlige, om penge fra andre mennesker. Så var man måske villig til at ofre noget selv. Men når man som jeg har været ude at tale i menighedskredse ude over landet om behovet for kristendomsundervisning i vort samfund, så ved man, at det første spørgsmål, der stilles, er: hvor kan vi få pengene? Ingen spørger: hvor kan vi uddanne os, således at vi frivilligt kan gøre en bedre indsats, end vi hidtil har gjort? Det er klart, at det gør man ikke, for indsatsen er meget begrænset. Sandheden om det danske kirkeliv er jo, at man bortset fra de fast ansatte har små kredse, der sidder rundt omkring og soler sig i deres egen indbildte hellighed og beklager sig over, at der ikke sker noget, og at ingen gør noget. Meget få tænker på, at de selv var dem, der skulle gøre noget.

Det, der kan kaldes krisen omkring kristendomsoplysningen og omkring kendskabet til

kristendommen i vort samfund, klarer vi ikke gennem nye institutioner. Det klarer vi kun ved, at de, der føler sig ansvarlige, gør dette i alvor, det vil sige virkelig tager et ansvar, og dette ansvar består ikke i, at man stiller krav om, at menighedsrådene skal få lov at ansætte nogle folk af den ene eller anden art og få lov at opkræve nogle flere skatter, så disse ansatte mennesker kan gøre et eller andet arbejde.

Selv om dette nu kunne gøres på frivilligt grundlag – og det *kan* gøres på frivilligt grundlag, så er der en idé i dette forslag, som er i diametral modsætning til hele den folkekirkelige tanke. Tanken bag vor folkekirke er, at kirken er for hele folket. Evangeliet er for hele folket. Eller for at bruge et gammelt citat af Kaj Thaning: Menigheden er kun et hjælpemiddel. Det er ikke helt nøjagtigt sådan, han sagde det. Menigheden er det, der skal hjælpe evangeliet med at nå ud til folket. Det er dér, menighedens ansvar ligger.

Menigheden er ikke en særlig pressionsgruppe, og Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer må for min skyld gerne udtale sig, bare ministeren lader være med at tage hensyn til det. Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer er i meget høj grad en selvbestaltet gruppe, som repræsenterer en meget lille del af det danske kirkefolk. Men for øvrigt er ministeren ikke sat til at varetage det danske kirkefolks interesser. Ministeren er sat til at varetage det danske folks interesser, og kirkefolket har ikke lov til at udskille sig fra folket, for i samme øjeblik er det ukristeligt og i hvert fald helt afgjort i strid med hele folkekirkens idé.

Man taler meget om ansvaret for dåbsoplæringen og meget om folkeskolen i den sammenhæng. Jeg skal hertil kun sige, at man skal være overmåde forsigtig med at svække de muligheder, der er for at gøre noget gennem folkeskolen, og den kritik af folkeskolens undervisning, der indirekte ligger i dette forslag, kan meget vel vise sig at være et tveægget sværd, som gør det endnu sværere at arbejde fornuftigt i folkeskolen, hvor der jo er mange udmærkede lærere, som navnlig i de senere år har gjort et vældigt arbejde for at forbedre den pædagogiske indsats.

Men dåbsoplæring er ikke noget, der er begrænset til barnealderen eller til konfirmationsalderen. Der er et vældigt behov for voksenundervisning på dette område, og det er rigtigt og godt, at dette er blevet fremhævet i forbindelse

[Poul Dam.]

med FDFs forslag, som forslagsstillerne delvis har skrevet af – de har glemt halvdelen af det – og fremsat her i tinget.

Det er helt rigtigt, men denne voksenundervisning kan ikke klares på denne måde. Den kan kun klares ved, at menigheden tager sit ansvar helt anderledes alvorligt, end den har gjort hidtil.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Kristeligt folkeparti er jo, som vi har hørt nogle gange, medforlagsstiller til dette lovforslag om kirkeskolen, og vi mener, at der er grund til at sige FDF/FPF tak for det initiativ, de har taget til udarbejdelsen af dette forslag. Det er glædeligt, at det kommer fra menigheden. Vi skal ikke her sidde og beklage, at det er kommet derfra, og komme med hentydninger til, at de to partier har skrevet det af. Det, vi har ønsket, er netop at fremlægge dette forslag til en åben debat.

Vi må sige, at forslaget har fået en blandet modtagelse. Det har vi også hørt her i salen i dag. Mange har udtrykt angstelse for, at forslaget skulle fremskynde kristendomsundervisningens fjernelse fra folkeskolen, og ment, at det måske kan være udtryk for en mistillid til den undervisning, der gives i dag.

I forslaget gives der udtryk for, at skolens kristendomsundervisning ikke kan betragtes som dåbsundervisning, og her er vi netop ved noget meget centralt. Skolens undervisning skal være kundskabsmeddelende, dvs. et fag på lige fod med alle andre. Når det har den status, er det, fordi et flertal erkender, at kristendommen er grundlaget for vor kultur.

Den nye skolelov åbner mulighed for, at forældre selv kan overtage undervisningen, men – idet vi ihukommer en sag, som vi har drøftet for en tid siden her – der er ikke hjemmel til bortvalg af faget. Hvis misbrug finder sted, bliver en ændring nødvendig.

Jeg vil gerne her meget understrege de pessimistiske tendenser, der har været fremme. Det er nemlig vigtigt at understrege, at det, der foregår i skolen, er kundskabsmeddelelse, og hvis vi vil hævde og blive ved med at stå fast på, at det er kundskaber, som er nødvendige for at forstå vores kultur, så kan der aldrig blive tale om at fjerne det fra skolen.

Det, vi vil her, er noget helt andet. Kirkeskolen skal nemlig ikke blot være kundskabs-

meddelende. Her må det være naturligt, at forkyndelsen har en fremtrædende plads. Her er ikke tale om neutral undervisning.

Kirkeskolen skal være et tilbud til børn, forældre og andre, der gerne vil have en indføring i kristendommen. Forældrene kommer frivilligt og lader deres børn døbe, og de har i første række ansvar for, at barnet lærer den tro at kende, som det er døbt på. Men mange forældre vil gerne have hjælp til denne opgave. Jeg ved fra min tid i skolen, at man ønsker, der gives denne oplæring, og man forventer, at skolen giver den. Det har den også gjort i vid udstrækning. Vi må også nævne søndagsskoler og andre kristne frivillige børne- og ungdomsorganisationer, der også har været forældrene en værdifuld medhjælp. Selv om der skulle blive tale om oprettelse af kirkeskolen, er der ikke tale om nogen konkurrence. For hvis der i forvejen er en god undervisning i sognet, vil man da efter min mening ikke komme og ønske en anden undervisning.

Det, vi vil med dette forslag, er at bane vej, åbne mulighed for, at et menighedsråd kan oprette en kirkeskole, hvis det ønskes. Der er altså absolut ikke tale om nogen tvang. Der er tale om nogle rammer. Det er muligt, der skal ændres noget i paragrafferne, og det kan vi diskutere i udvalget. Det væsentlige for kristeligt folkeparti er nemlig ikke, at loven netop får den ordlyd, som er foreslået her, men at der kan skabes flertal og forståelse for, at en dåbsoplæring er nødvendig, og at kirken må være parat til at tilbyde denne undervisning.

Der er også spurgt: hvem skal undervise, og hvordan skal de ansættes? Og nogle har sagt: hvorfor er præsten ikke nævnt i forslaget? Selvfølgelig er præsten naturligt med i det, men vi må tænke på, at mange præster i forvejen er meget betrængt, så de simpelt hen ikke har fysisk mulighed for at overkomme det. Men vi er parat til at drøfte, hvem der skal undervise, og hvordan de skal ansættes.

Jeg kunne også tænke mig at spørge kirkeministeren, hvor langt man er kommet med hensyn til disse sognemedhjælpere. Hvornår kan vi forvente at vi får noget konkret at vide?

Lad mig lige nævne til sidst dette med den lille tro. Det er lige ved at blive noget særligt, at det netop skal være dem med den lille tro. Mon ikke der er tale om, at alle kirkens medlemmer på det felt er lige. Det, det gælder om,

[Inger Stilling Pedersen.]

er, at vi forstår, at det er vigtigt, at vi gør noget, også til gavn for kirken, og en dåbsop-læring er nødvendig.

Ordføreren for forslagsstillerne (Burgdorf) (KF):

Den debat, der nu har været, har tilsyneladende vist en stor interesse for denne sag, og det er jeg da taknemlig for.

Det er rigtigt, som det er sagt adskillige gange, at vi har fremsat dette forslag på grundlag af FDF/FPFs forslag, og jeg vil da heller ikke undlade at rette en tak til de mennesker, som står bag dette forslag, for jeg mener, at sigtet her er det rigtige.

Der er nu – ikke bare her i salen, men også tidligere – sagt både for og imod dette forslag, og jeg er da overbevist om, at det vil der også fortsat blive, men det er bare godt. Der er måske en del, som har fået ordet kirkeskole galt i halsen og forestiller sig en skolebygning med klasseværelser og legepladser og alt det dér. Det er jo ikke meningen. Man kunne lige så godt sige kirkelig undervisning, for det er det, der er formålet. Men ordet og udtrykket kan jo være det samme, når indholdet bliver ens.

Det er nemlig ikke meningen, at denne undervisning på nogen måde skal træde i stedet for kristendomsundervisningen i skolen, slet ikke, det er slet ikke forslaget sigte. Det er heller ikke hensigten, at forslaget skal influere på den obligatoriske kristendomsundervisning i skolerne eller konfirmandundervisningen som sådan. Formålet med dette forslag er en pointering af, at kirken står med et enormt ansvar over for de unge, der i kirken er døbt til den kristne tro, efter at man ikke længere kan opfatte folkeskolens kristendomsundervisning som dåbsoplæring. Det er her, kirken må træde til, hvis den vil fortsætte som formidler af den kristne kulturarv, den kulturarv, vort folk har bygget på i mere end 1.000 år.

Vi lægger vægt på, at den undervisning, som menighedsrådene efter forslaget får mulighed for at gennemføre, naturligvis helt og holdent skal hvile på frivillighedens grund for både børn, unge og voksne.

Baggrunden for dette forslag er den dybt alvorlige, at folkekirken i dag, i hvert fald efter min opfattelse, står ved en skillevej, og efter min opfattelse afhænger kursen af, hvilken vej vi, som tror på folkekirkens opgave, ønsker

fulgt. Det skal ikke, og det må ikke, være sådan, at det er udviklingen, der leder os, men derimod os, der bestemmer og fastlægger udviklingen.

Vi har fra gammel tid den opfattelse her i vort land, at ukendskab til kristendommen og dens sandheder er størst i fjerne u-lande, og så er sagen faktisk den, at store dele af den danske befolkning i dag slet ingen kristendomsundervisning får, eller i hvert fald er det meget minimalt. Hvis jeg må citere et gammelt ord, lidt omskrevet: hvorledes skal nogen komme til at tro på nogen eller noget, de ikke kender, og hvorledes skal nogen komme til at lære at kende, hvis ingen underviser. Det er jo sandt. Det er mit håb, at dette lovforslag kan være medvirkende til at afhjælpe netop denne mangel. Jeg tror, at hvis alle gode kræfter, der er interesseret i folkekirken og det evangelium, den står for, går ind i et positivt arbejde, ja, så vil dette forslag blive til gavn, ikke bare for folkekirken, men for det budskab, den bringer, og for hele det danske folk, og se, det var meningen. Det er rigtigt, som det blev sagt af fru Inger Stilling Pedersen, at dette forslag er ikke på nogen måde diktatorisk. Vi vil gerne drøfte det.

Jeg føler grund til at takke ordførerne, selv om man ikke kan sige, at der var så særlig stor tilslutning til forslaget. Alligevel mener jeg, at samtlige ordførere gav udtryk for en vis forståelse for hensigten med dette forslag. Jeg vil også takke ministeren for de venlige tanker, han gav dette forslag med på vejen. Jeg synes, det er rart, at ministeren giver udtryk for, at han som kirkens førstemand har forståelse for de mennesker, der vil folkekirkens vel. Det er da rigtigt, at det er ingen sædvanlig måde at angribe sagen på, at man her kommer med et privat lovforslag på det kirkelige område. Nej, det er det ikke, men vi er heller ikke i en sædvanlig situation, efter min opfattelse, i vort folk i dag, og slet ikke inden for det kirkelige område. Derfor er vi fremkommet med dette forslag. Vi skal nok komme til at debattere dette fremover, det er der ingen tvivl om.

Jeg føler også, at jeg vil sige kirkeministeren tak, fordi han har sendt forslaget over til udvalget, som arbejder med disse sognemedhjælpere. Jeg synes, det ville være udmærket, om man kunne få disse ting belyst i forhold til hinanden.

Der er udtrykt ængstelse for, at der er en risiko for – det er der flere der har sagt – at

[Burgdorf.]

man med dette lovforslags vedtagelse vil opfatte det sådan, at det skal være en erstatning for folkeskolens kristendomsundervisning. Det er jo ikke rigtigt. Fru Dorte Bennedsen sagde, at vi ved ikke, hvad folkekirkelige kredse mener omkring dette. Nej, men det vil vi nok i rigeligt mål få at vide, og jeg er meget tilfreds, hvis dette lovforslag virkelig kan give en debat i de kirkelige kredse. Det er rigtigt, som det er sagt af kirkeministerens forgænger, at i den kirkelige lovgivning skal vi gå med små skridt. Det er jeg da enig i, men jeg er bare ikke enig i, at det skal være med små sko, for så bliver der noget galt. Jeg tror, vi også inden for det kirkelige område må se fremad.

Hr. John Haaber var betænkelig ved forslaget. Vi vil gerne drøfte de betænkeligheder.

Fru Eva Rothenborg gav også udtryk for en vis forståelse for dette forslag. Det siger vi tak for. Vi vil drøfte tingene i udvalget.

Fru Birte Kjærsum var meget forstående, og det vil jeg da også gerne sige tak for, men forståelse gør det jo ikke. Der skulle gerne være tilslutning.

Hr. Poul Dam har jo sin særegne måde at sige tingene på, men jeg synes nok, det var en ubehagelig måde at udtrykke det på, at dette her var et ubehageligt eksempel på sækularisering, altså verdsliggørelse. Hvis hr. Poul Dam har opfattet dette her som sækularisering, så har hr. Poul Dam opfattet dette helt forkert. Det har modsat fortegn. Det var for at styrke kristendommen, vi fremsatte dette, og det er fortsat målet, men lad os drøfte det.

Fru Inger Stilling Pedersen gav tilslutning til forslaget, og det undrer mig jo ikke, da hendes parti er medforslagsstiller.

Vi håber, vi får en god drøftelse af dette forslag i udvalget.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg skal love formanden ikke yderligere at forlænge denne debat. Det er kun en kort bemærkning i anledning af en bemærkning, der faldt fra kristeligt folkepartis ordfører. Når fru Inger Stilling Pedersen siger, at det er lige ved at være sådan, at den lille mand med den lille tro bliver noget betydningsfuldt, så er jeg nødt til herfra at sige til fru Inger Stilling Pedersen, at det er det. Det er en overordentlig vigtig ting. Det har nemlig altid været sådan, at evangeliet var for dem, der havde svært ved

det, det var for dem, der var usikre, der havde vanskeligt ved at klare sig selv. Det, som Morten Lange, der er ophavsmand til udtrykket, har ment med, at vi skal værne om den lille mand med den lille tro, er noget overordentlig essentielt i vores folkekirke. Jeg kan forstå den divergens, der øjensynlig er mellem fru Inger Stilling Pedersen og mig. Den har altså også givet sig udtryk i, at kristeligt folkeparti har kunnet være medforslagsstiller til dette forslag.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Jeg kommer lige til at korrigere det. Jeg sagde det sådan, at det er lige ved at være en dyd at have en lille tro fremfor at sige, at man har en tro, for har man en tro, har man selvfølgelig også kun en lille tro. Men det er sådan, at man må ikke sige i dag, at man tror på noget. Man skal næsten gå og sige: desværre, jeg er tvivlende, jeg er lidet troende. Det er, ligesom man gør en dyd ud af det. Det er det, jeg mener med det. Jeg mener ikke, at der er nogen, der har større tro end andre. Tro som et senepskorn, det er nok det, der er tale om.

(Kort bemærkning).

Poul Dam (SF):

Der er jo også et pædagogisk-psykologisk problem i dette, som sidst er blevet fremhævet. De store vanskeligheder med at udbrede kendskabet til kristendommen i vort samfund hænger sammen med de psykiske hæmninger, som hos mange, der med sig selv ved, at de kun har den meget lille tro, er forbundet med at komme i kirken og komme til de særlige kirkelige arrangementer. Det er deres hæmninger, der skal overvindes, for at der overhovedet kan blive tale om et alvorligt forsøg på at udbrede kendskabet til kristendommen.

Kirkeministeren (Jørgen Peder Hansen):

Jeg er blevet stillet over for et par spørgsmål, som jeg da gerne vil besvare.

Hr. John Haaber var inde på spørgsmålet om religionspædagogiske initiativer i forhold til Præstehøjskolen. Herom vil jeg gerne sige, at vi har tidligere forsøgt at få en religionspædagog placeret på Præstehøjskolen. Det mislykkedes. Nu forsøger vi på ad mere frivilligt præget vej at tage det problem op, og så håber vi på, at der på et senere tidspunkt bliver mulighed for at få placeret en religionspædagog ved Præstehøjskolen.

Fru Inger Stilling Pedersen stillede mig over

[Kirkeministeren.]

for spørgsmålet om, hvordan det egentlig står til i sognemedhjælperudvalget. Det er jo noget, man af og til hører om her i Folketinget og rundt omkring på møderne, og jeg forstod også, at det var afgørende for fru Inger Stilling Pedersen, at det ikke bare er et udvalg, man henviser til. Jeg har haft en samtale, hvad jeg af og til har, med udvalgets formand, professor Diderichsen, og har senest i går spurgt ham: hvordan går det egentlig med arbejdet i udvalget? Jeg fik det svar, at skulle jeg blive spurgt i dag, så kunne jeg nok driste mig til at sige, at i løbet af nogle måneder ville der komme nogle tilkendegivelser fra sognemedhjælperudvalget. Det er ikke hermed sagt, at man afslutter arbejdet om et par måneder, men der ville komme nogle tilkendegivelser, og det er det, jeg selv er interesseret i.

Hr. Poul Dam var også ude med – jeg havde nær sagt med snøren, det må man nok ikke sige herfra – men han var ude med et par bemærkninger i forhold til menighedsrådsforeningen. Jeg kan forstå, at hr. Poul Dam har et ganske særegent kærlighedsforhold til denne forening. Det er der jo også et par andre der har her i riget, så der er næsten basis for at danne en forening – det har man dog ikke rigtig kunnet finde ud af endnu – en forening, der måske kunne være en slags konkurrent til eller tage kampen op imod den, eller hvad ved jeg, jeg følger jo kun slagets gang igennem aviserne. Jeg kan forstå, at hr. Poul Dam ligesom har engageret sig på en bestemt side i denne sag. Sådan må jeg i hvert fald forstå det, når hr. Poul Dams opfattelse af størrelsesforhold giver sig det udtryk, at han mener, menighedsrådsforeningen er en mindre, selvbestaltet gruppe, jeg ikke skal tage højtideligt på nogen måde.

For det første mener jeg ikke, jeg kan skrive under på, at menighedsrådsforeningen er en selvbestaltet gruppe, hvis der deri skal ligge noget som helst odiøst. Jeg synes, det er meget naturligt, at man inden for det område, som uden for det politiske liv repræsenterer det mest udprægede nærdemokrati, vi har, organiserer sig i en landsforening. At der så er nogle, der ikke rigtig kan tåle at være i stue sammen, nå ja, det må de jo selv finde ud af. Men at det skulle være en mindre forening, og at jeg ikke skulle tage den højtideligt, det vil jeg tage afstand fra. Den er ikke forhandlingsberettiget, men når de kommer til mig og forebringer pro-

blemer, så mener jeg, det er helt korrekt, at jeg både som minister, ansvarlig for området, og da også som ganske almindeligt medlem af folkekirken lytter til, hvad de har af synspunkter. Det mener jeg må være meget rimeligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kirkeudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om menighedsråds adgang til selvstændigt at afholde udgifter til kirkelige formål [af John Haaber m. fl.].

(Andre selvst. forslag nr. B 18. Fremsat 9/11 76).

Forslaget sattes til forhandling.

Kirkeministeren (Jørgen Peder Hansen):

Forslaget til folketingsbeslutning om menighedsråds adgang til selvstændigt at afholde udgifter til kirkelige formål går ud på, at det pålægges regeringen i indeværende folketings-samling at fremsætte lovforslag, som hjemler menighedsrådene adgang til selvstændigt at afholde udgifter til kirkelige formål, som af menighedsrådene anses for nødvendige til styrkelse af menighedens liv og vækst.

Ifølge bemærkningerne til forslaget tager det sigte på at tilvejebringe grundlaget for, at et menighedsråd kan igangsætte eller støtte aktiviteter til styrkelse af folkekirkens stilling blandt dens medlemmer – og vi må vel også mene blandt folket, dem, der er uden for medlemskredsen.

I bemærkningerne omtales i øvrigt en række forskellige emner, for der skal jo ske noget i dette forslag – ikke så meget i beslutningsfor-slagets tekst, det er mere i bemærkningerne, der skal ske noget. Der omtales en række forskellige emner såsom etablering af provstisamråd og stiftssamråd, kommunalbestyrelsens ret til at gøre indsigelse over for ligningsbeløbsets størrelse samt placeringen af de faste præste-